

Pavel Bobek přichází s komplexním bilančním dvojalbem. Jmenuje se **Antologie** a obsahuje písně z jeho sedmatřicetileté bohaté kariéry, počínaje slavnou

Oh, Ruby, nechtěj mi lásku dát

a konče čerstvou novinkou, Dylanovou a Křesťanovou písní

Ještě není tma

. Celkově je na dvojalbu dvaadvaceticet písníček, které připomínají dobu, vývoj Bobkova pěveckého projevu i jeho plodnou spolupráci s řadou vynikajících českých textařů.

Do jaké míry jste s textaři spolupracoval na textech svých písní?

Do značné, často jsem k nim byl i trochu protivný! Myslím si, že mě - naštěstí - mají rádi, ale mnohdy se mnou nebyla úplně nejsnadnější spolupráce. Často jsem se jim v těch textech hrabal, přemýšlel jsem o nich, vymýšlel si, jak by se měly změnit. Ve výsledku ale byla ta spolupráce vždycky krásná. A je dodnes.

Kdo se nejvíc čertil kvůli vašim požadavkům?

Asi Jiří Grossmann. V závěru písničky *Oh, Ruby, nechtěj mi lásku brát* původně napsal: *oh, Ruby, ksakru jak žil bych rád*

. Já jsem řekl, že ksakru tam nebude, že to nemůžu takhle říct, že se to na písničku nehodí.

Jirka se moc zlobil. Nakonec se mnou ale souhlasil a ve výsledku se zpívá *oh, Ruby, Ruby, jak žil bych rád*. Výraz *ksakru* vypadl. Pak jsem měl ohromnou zlost, když nám komunisti v písničce

S tím bláznem si nic nezačíněj

zakázali spojení "

když mám ti říct Good bye

". Vladimír Poštulka to musel předělat na "

když vím, že mám už jít

". To jsme se zlobili oba, textař i já.

Ruby se pak stala obrovským hitem!

Ano, u téhle písničky panovala souhra našich duší a našeho hudebního cítění, tedy Jirkova a moje. Když jsme tuhle píseň poznali, moc se nám zalíbila a Jirka mi nabídl, že na ni napíše český text.

Dvojalbum Antologie obsahuje i jednu písničku zcela novou: Dylanovku Ještě není tma.

Robert Křesťan mě oslovil pro svůj projekt nahrávky Dylanových písní, text je jeho. Píseň jsme zpívali spolu, tedy on tři sloky, já jednu. Pro dvojalbum Antologie jsem ji ale, s jeho svolením, nazpíval celou sám.

Dovolil vám to ochotně?

Ano, velmi ochotně a laskavě.

Desku vám pokřtil architekt Jan Kaplický, to byla jistě cílená volba.

Ano, s Janem Kaplickým se známe spoustu let, studovali jsme spolu už na gymnáziu, v hluboké totalitě padesátých let. Vždycky jsme v těchto těžkých dobách stáli při sobě, chodili za holkama, stavěli modely letadel, dokonce jsme spolu i zpívali! I v době, kdy Jan odešel do emigrace, byli jsme pořád v kontaktu, asi dvakrát nebo třikrát jsem za ním mohl vyjet do Velké Británie. K jeho tvorbě chovám veliký obdiv.

Děkuji mnohokrát za rozhovor.